

ГЕОРГИ КОНОВСКИ НОЩ В КЛУБА

chitanka.info

Додрямва ми се. Почти като на състезателите по бавен тръс с топка, които се разхождат на екрана. Едните — ясно защо. Вкарали два гола, вече са убедени, че мачът е свършил. Другите... Ми що да тичат — нали виждат, че мачът е свършил...

А то второто полувреме едва започва...

И на мен ми се спи...

Даже изключително интересното криминале едва подpira очите ми със сюжета и героите си. Жорж Сименон... Как? Вие не сте чели Жорж Сименон? Какво да ви кажа... При баба Агата е интересно за математиците — имаме такова условие, тия са хората, кой е убиецът... При Сименон имаме хора... И пак хора... И още хора...

Взема една частица от обществото — семейство, род, квартал, град... И започва психологическия анализ: кой и защо би убил... Как, кога — това са подробности. Мегре търси причините в човека, търси да покаже това камъче, в което се спъва някой и изпада от хуманните граници на човешкото...

А, ама аз се поразсъних, докато си мислех за Сименон... Колко е красиво наоколо... И спокойно... Някъде пеят красиви гласове...

Пеят — друг път... Телефонът ми звъни... Мама му стара, те на, ако колегата пак не се е „разболял“...

— Да — изръмжавам, за да покажа на отсрещния колко неуместно е да разбужда един трудов човек, решил законно да си отдъхне след тежкия ден...

— Извинявай...

Разбира се, че е шефът... И знае, че разбирам какво следва...

— Какво му има тоя път?

— Вече го оперираха — казва той... Ха?! Ама и истински болести ли е имал...

— И сега трябва да отида, та да поема дежурството... — продължавам аз мисълта му...

— По-зле... Трябва да поемеш убийството...

Хайде де, кажи... Убийство? Чие? Кога? Къде?

— Ами щото цяла седмица не съм се занимавал с убийство, та не е лошо да се раздвижа, нали? — опитвам се да иронизирам, но то е като да стреляш със сачми по слон...

— Точно... Направо казано — изключително комплициран случай... Известен човек, в много известно заведение, все известни хора са били наоколо...

— И няма кого друг да натопиш — това не го казвам на глас. Но и двамата знаем какво трябва да кажа... Ама нали съм добър и отзивчив — жена да съм, от родилното няма да излизам...

— Шефе, давай направо, а? Кого, къде, защо — ако знаеш...

Кратка тишина...

— Виж, изпращам те, защото я можеш тая пущина. Имаш око, усет, гледаш на няколко страни едновременно...

— Шефе, почвам да се плаша. С тия венцехваления, с тая „Осанна“, няма да се изненадам, ако последва и разпъването...

Той въздиша. Хич не му се ще да ми казва каквото и да е, не иска да се забърква, някак си, ако може... Абе, хем да обира лаврите, хем да е все в бяло...

— Господин Перлов се обади. Препоръча да те извикам...

Охо! И откога Перлов е станал началник? Нали уж — честен частник, фондация върти, благотворителност, туй—онуй...

— Да, да — сега ще питаш защо той... Виж, станало е голямо произшествие. Утре чакай по всички медии да ни показват... Накратко — в „Night club“ има убийство... Господин Кринчев...

Тишина настава и от двете страни... Господин Кринчев — това е Вальо Кринчето. Бивша мутра, бос на бившата охранителна фирма „Крин 89“, бивш рекетър, бивш бандит, бивш насилник, бивш... Бивш ли?

А сега е господин Валентин Кринчев — председател на Общинския съвет, в ръководството на управляващата страната партия, мултимилionер (някой говорят, че отдавна е минал първия милиард), честен частник — собственик на няколко еднолични фирми, акционер в различни дружества (говорят, че останалите акционери са фиктивни, Кринчето знае да дели само на едно), някои от които международни или се водят официално чуждестранни...

То си е за зор...

— Разбирам... И ми е ясно защо Перлов ме препоръчва...

— Все още никой не знае за убийството. Намерили са го Перлов и бодигардът му. И веднага ми се обади. Има някои препоръки към теб...

Хм, хм... Почва голямата игра...
— Към мен? Перлов? Или от теб, шефе?
— Чрез мен — от него...

След което започва да ми изрежда ЦУ—тата... Ценните указания...

21:30 — 22:30 ЧАСА

Докато шефът ми говори, успявам да нахлузя маратонките, а над дънките метвам една блузка. Черна — удобна хем в нощта, хем не се вижда кога е прана... Така е — голямото бедствие на развода е липсата на жена до пералнята и дъската за гладене...

Грабвам и якето — септември е, обещаха валежи...

Колата вече е долу... Милчев шофира. Познаваме се, затова само си кимаме и си спестяваме подробности от житието—битието.

Навън леко припръсква. Бавен ръмеж, постепенно увеличаващ силата си. Локвички още няма, но водата блести по асфалта. Асфалт... За клуба са положени всички грижи от страна на общината — улиците до него са асфалтирани, хубаво осветени /освен едни стотина метра, в центъра на които е клубът/, на горния кръстопът дори е спряла патрулка. От там засега не ни виждат. Имам някои съображения — не съм убеден в умението на колегите там да мълчат. А не ми трябва излитащи с превишена скорост автомобили, отнасящи далеч свидетели, убийци и съучастници...

Пет минути по-късно, заобикаляйки през долния квартал, съм пред клуба. Или почти пред него... Висока триетажна сграда, светец надпис по ръба на фасадата — „Night club“, два—три излъчващи смътна светлина прозореца. Да, сградата е нормална, остъклена модерно — едва ли не фасадата е цяло огледало. Но... Естеството ѝ е такова, че не е нужно Сульо и Пульо да надничат вътре и да безпокоят градския елит, зает с разтоварване от проблемите на обществото...

Колата оставяме в съседната улица — достатъчно далеч от клуба, за да не привличаме внимание. Още две коли са спрели там — в едната са експертите („Здравейте, младежи!“, „Здрасти, докторе!“), в другата има четирима полицаи. В това време отзад спира още един автомобил и от него слизат Киров и Здравчев, плюс някакъв младеж...

— Добър вечер — бърза да каже високо той, а аз го поглеждам яростно, после премествам очи към Киров...

— Стажант — пояснява той леко пренебрежително — Каменчо...

— Стажант Каменов — тихо, но стегнато поправя младежът...

— Разбрах... И... — слагам пръст на устата...

— Двама с мен — казвам тихо. Излизат двама униформени и тръгват подире ми. Заобикаляме кварталчето, минаваме по успоредната уличка и спираме до вратичката, която се е кротнала тихо и почти незабележимо между два двора, потънали в зеленина...

Дъждът продължава да ръми, дребните капчици, обаче, са заредени с много вода и бързичко се отпечатват на якетата ни.

Вдигам телефона:

— Киров, прати Здравчев при патрулката. Единият да остане там, другият — с него. Без да му казва къде... Ти, с експертите и униформените, заемаш главния вход и чакаш управителят да ви пусне вътре. А там — аз ще съм дошъл...

С Киров работим заедно отдавна, знаем си спатиите:

— Ясно...

— Давай!

След което заставам пред портичката. Полицайте са зад мен. Униформите ясно се виждат под светлината на близката лампа, пистолетите в ръцете им бляскат матово и застрашително...

Минута... Две... На третата се чуват тихи стъпки, малката портичка се отваря и трима едновременно се появяват в нея...

Там и застиват...

— Добър вечер — казвам бавно и спокойно — Предполагам, че не бързате? И искате да подпомогнете органите на реда в разследването на това неочаквано произшествие?

Тримата ме гледат, опитват се да преценят има ли опасност за тях... След което задният излиза напред:

— Вие ли сте? Защо така? Ние сме готови да помагаме, ей го — още утре щяхме да дойдем и да разкажем какво сме видели, да докажем невинността си...

— Разбира се — аз съм повече от убеден в думите му. Поне на вид. — Но се налага тази нощ да започнем работата. Та — ако обичате...

Зад вратичката се чува лек шум. Ясно е, че не са сами. И е ясно, че онези отвътре няма накъде да ходят. Тесният коридор на тайния

вход е обграден от високи храсти, а над тях се издига още по-висока ограда и от двете страни на хода. Предпазната мярка срещу любопитни навлеци сега се е превърнала в капан...

Мъжете се обръщат и тръгват напред. Аз ги следвам на два метра разстояние. Отпред се чуват стъпки от доста крака — не по-малко от двайсетина души са решили да спестят труда на разследващите тая вечер и да дойдат утре в управлението...

Тези чисти и честни частници...

22:30 — 23:00 ЧАСА

Пътеката свършва до няколко стъпала, зад които се вижда неголяма, дървена, тъмна врата. Отворена е и колоната постепенно изчезва вътре...

Влизаме и ние. Единият полицай остава до входа — изход, с другия се изкачваме по красивата дървена стълба до партерния етаж...

Голямо фойе, с няколко дивана, кресла и табуретки. Отсреща, пред официалния вход, има дървена стойка, зад която денонощно стои охранител. Сега и той е заедно с върналите се гости, чакат разпорежданията ми. А пред входа са нашите — експерти, цивилни, униформени...

— Киров, — казвам високо — експертната група да започва огледа. Моля управителят да дойде при мен...

Висок, строен, малко над четиридесетте. В моден костюм, стегнат...

— Бъдете така добър и заведете хората ни при мъртвия... А вас, господа, — обръщам се към събраните във фойето — ще помоля да влезете в салона. Има достатъчно място, има и бар, смятам, че и вечеря ще могат да сглобят нашите домакини...

Управителят гледа нейде над рамото ми. Обръщам се. По стълбището от горния етаж слиза Перлов. Хем е официален, хем е малко нещо по домашному. Няма вратовръзка, например...

— Здравейте! — казва той почти по домакински. Пък може и да са верни клюките, че и тоя клуб е негов. Или поне е съдружник на Кринчев...

— Добър вечер — отговарям учтиво, почти като гостенин. И минавам в леко настъпление — Господин Перлов, горе дали има още хора?

Перлов махва изящно с ръка:

— О, там са дамите... — Учтив е, но същевременно всички разбираме какво има предвид под това „дамите“ — Казаха, че ще бъдат в малкия салон. Да ви е по-лесно при разговорите...

Картбланш, а...

Нищо, ние не сме гнусливи. И с „дамите“ ще се видим. Повече сдържаност ще ни трябва за тия, дето вече ги наричат „господата“...

— Ами... — вдигам ръка като за старт — Да започваме...

Мъжете минават покрай мен и се сливат в големия салон. Той наистина е голям — виждам много кресла, масички, голям бар, че и с барман... Има място не за двайсетина души, а за няколко пъти повече...

Перлов спира до мен:

— Така си и знаех, че ще минете през изхода...

— И не ги предупредихте? — не скривам изненадата си...

— А защо? Вие вече знаете — аз уважавам закона. И помагам, доколкото мога — в рамките на възможностите ми и според интересите. В случая интересите ни съвпадат. Не бих искал това убийство да лепне петно върху репутацията на клуба...

— Но няма начин да се скрие подобно нещо? Как мислите да накарате журналистите да замълчат?

— Не, не — живо ме поглежда Перлов — Те нека си пишат и говорят. Станало е произшествие, извънреден случай. Посетителите тук не са невинни девиси, знаят доста неща, за които медиите не подозират. И хич няма да се стреснат от нещо такова... А останалите няма да влязат никога тук — фейсконтролът ще ги спре...

Засмиваме се заедно...

— Така че — разследвайте, хванете го, от нас ще имате пълна подкрепа. Защото — може би сте разбрали — не желаем нови братоубийства, не желаем връщане към старите безредици. Нали?

Кимвам. Това ми е ясно. И, ако смъртта на Кринчев не е последица от някакво решение на останалите...

Ще сътрудничат...

Защото никой не знае кой ще е следващия...

Обаче, ако Кринчев е премахнат именно от хората наоколо...

23:00 — 00:00 ЧАСА

Когато влизам в третия кабинет (така определя стаите управителят), екипът е вече там. Експертите снимат, оглеждат всичко, вземат отпечатъци от стените, масата, столовете, леглото... Докторът се е навел и разглежда сгърчения труп — между ниския елегантен шкаф и едва различаващата се в стената врата...

Перлов учтиво и възпитано е останал в коридора, управителят е до него. Пред вратата стои полицай...

Киров бавно мести поглед из кабинета. Типично за него — обича всичко да му е ясно, да има видима представа, а после да търси особеностите на престъплението...

Аз пък действам по друг метод. Бърз оглед на обстановката. На масата — качествен бутилка, две чашки, малко мезета — по нашенски казано, защото хич не са нашенски: фъстъчки, бадеми, някакви екзотични плодове...

На разхвърляното легло е метната дамска хавлия, мъжката е край трупа. Проследявам тънката кървава следа към вратата — на банята, предполагам...

— Там го е наръгал — казва докторът, виждайки накъде съм се вперил — Зверски го е наръгал, в черния дроб изглежда... Натам — знаеш, аутопсията...

— Какво означава „зверски“? — питам, макар да усещам значението...

— Какво... Не е бил колач, демек — нищо професионално. Колачът забива ножа в жизненоважно място, поражява отведнъж, просто пресича живота... А този е ръгнал със замах, с желание да причини болка. И е завъртял ножа... Неофициално, но мисля, че не е професионалист...

Хм... Това някак си...

Непрофесионалист? В клуба, пълен с бивши престъпници и много свободни жени, изведнъж се промъква непрофесионалист? Някак си...

— Докторе, а ще успееш ли...

— Пак ли... Ще речеш, че само за теб работя...

— Тая вечер ще е спокойна, обещавам ти да няма друго убийство... Така — след два—три часа... — едва не хленча като влюбен пубер на първа среща...

Докторът неопределено кима. После се заглежда в тавана...

— Звънни нейде към 4 часа... Ще има нещичко, но не обещавам. Официалните документи — знаеш...

Знам, знам...

Наоколо суетнята позатихва. Фотоапаратите и камерите са затворени в калъфите, двама санитарии покриват трупа, вече сложен на носилката, Киров извежда свършилите работата си хора...

Оставаме двама — аз и Здравчев...

Мълчим, гледаме, мислим...

— Влязъл е от нейде — казва Здравчев — и е излязъл...

— Прозореца на банята?

— Втори етаж... И е затворен отвътре...

— Което нищо не означава. Може след убийството да го е затворил...

— Ще разберем от дактилоскопите... Обещаха скоро да има резултати...

— Нещо да ти прави впечатление?

Здравчев се замисля...

— Боже, къде е жената? Тук е имало жена... Къде е?

— Именно — казвам аз и отварям вратата към коридора — Господине... Извинете, не чух името ви...

Управителят изниква на прага, но не влиза. Гледа внимателно и мълчи старателно. И как няма да мълчи... Перлов е в коридора...

— Динков... Харалампи Динков... — представя се управителят, все още говорейки едновременно на мен и Перлов...

— Влезте, влезте... И вие, господин Перлов — въздишката на управителя е почти гръмка. Босът му ще е тук, сам да чуе как подчиненият умее да мълчи...

Перлов го побутва и влизат. Тишина. Аз оглеждам тежката завеса пред прозореца — абсолютен кич в стил виенски бардак. Здравчев се е заинтересувал от някаква картина — оригинал, предполагам. Оригинална и по съдържание — подобен пейзаж би могло да има на някоя измислена от дрогиран фантаст планета. Перлов е скромно изправен до входа. А Динков... Той просто с цялото си същество демонстрира мерак за служене и подчинение...

Но няма време за мълчание...

— Господин Динков, убитият беше уважавам човек...

— Да, да... — Динков направо се разстила, макар че оня няма как да го чуе...

— И не си е паднал по някакви сексуални изкривявания...

Лицето му изразява огромно възмущение, толкова голямо, че едва успява да разклати глава...

— Тоест, да не търсим някакви мъже, младежи, кози... — ставам все по-нагъл, според погледа на Перлов. Обаче си мълчи и гледа към ужасения управител...

— И това ме кара да попитам: къде е жената?

Динков се е взрял внимателно в пода — като че ще се вдигне килимът и от там ще се появи жената...

После ме поглежда, като полускрито плъзва поглед към Перлов...

— Разбирате, нали...

— Не, не съм наясно...

— Тя е тук... Но ѝ стана зле и сега...

— И сега я доведете... Веднага, ако обичате...

Управителят излиза, като пак се мъчи да улови погледа на Перлов. Но оня внимателно изследва тежката завеса...

Изчаква вратата да се затвори и казва:

— Извинете, обаче бих искал да кажа нещо...

Този път очите му са впити в Здравчев... Който разбира ситуацията и се запътва навън:

— Аз ще видя стажантчето къде изчезна...

Приемам инициативата му...

А Перлов бързо говори:

— Вие сте опитен полицай и добре разбирате цялата деликатност на ситуацията... Председателят на Общинския съвет — и убийство... При това на мъртвия му тежи миналото, носят се всякакви слухове...

Кимам съгласно. Наистина — даже няма нужда шефът да ме инструктира. Нещата този път са хептен оплескани. И, между другото, нямам намерение аз да ги чистя...

— Ако ме питате за мнението ми... — започва Перлов...

— Интересно ми е — учтив съм като английски лорд на конните надбягвания в Аскът...

— Убиецът е някой тук... Да, да — не ме гледайте така учудено. Добре разбирам ситуацията. И нямам намерение да подлагам на обществено обсъждане цялата ни каста — заради някой немислещ убиец... Ние се мразехме — много се мразехме. Но — преди години. И Кринчев не беше цвете за мирисане, и мнозина от нас... Обаче, вече десетина години в града цари мир... Или примирие... Нямаме полза от конфликти. Да, има конкуренция, има борба за кокала, но в рамките на закона... И малко около него... Обаче, представяте ли си какво ще стане, ако започнат пак междуособни войни?

Представям си. Най-вече — увеличена работа за нас. Трупове, разследвания, все неизвестни престъпници... И рисковете за мирните хора...

— Затова успях да поговоря с няколко човека... Не са тайна — доктор Мартинов, Климентов, Христов и Данев... Силни и уважавани хора. Авторитетни. И законопослушни...

Тук щях да се изсмея, но съм бил свидетел и на по-големи илюзии...

— Просто решихме да направим всичко възможно, за да бъде открит убиецът. Който и да е. Особено, ако е от нашите среди. Не бива, в никакъв случай не бива да се подмине това престъпление...

— А нима знаете кой е?

Перлов въздъхва — почти искрено...

— Няма да крия. Кринчев не ми беше любимец, макар и съдружник. И тук, в тоя клуб...

Правя изненадана физиономия. Макар че наистина се поучудих — защо му трябва да ми дава тая информация? Всъщност — ясно е. Откровено ми заявява, че мога да направя всичко, но да открия убиеца. Демек — сигурен е, че това не е някой от неговото обкръжение. А другите... Ако е някой конкурент — още по-добре, ще го премахнат с моите ръце. Ако е непринадлежащ към групата му — ще изчистят евентуалната опасност...

— И така — исках да ви кажа: имате картбланш и от нас. Трябва, на всяка цена трябва да разберем кой е слабото звено сред нас, кой нарушава закона и нашите разбирателства...

Ясно ми е, че за закона не му пука, но за тоя, дето си е позволил да създаде кризисна обстановка...

— Разбирам, господин Перлов... Ще го имам предвид... И — моля за извинение, но ми се струва, че при разследването доста често ще се обръщам към вас...

Перлов мълчаливо кимва. Всичко ни е ясно, негласното споразумение е сключено...

Ако, естествено, убиецът не е той...

00:00 — 00:30 ЧАСА

Мълчим и двамата. Засега въпроси нямам. А той е достатъчно умен и хитър, та да поставя задачи. Важното е, че постави жалони по пътя...

И най-важното — табелка. „Гърси сред тоя елит!“...

Ще проверя и тук...

В този момент пристигат Здравчев, Каменов, а почти веднага — след учтиво чукане, Динков довежда млада жена...

Не трепвам дори с мигли, гледам я спокойно и индеферентно. Вътрешно обаче... меко е да кажа, че съм смаян...

Виждам я всяка сутрин... Почти... Към седем аз пресичам големия площад на път за управлението. А тя идва насреща ми. Доскоро смятах, че отива към общината или някоя от многобройните служби, чиито офиси се разполагаха във Високото тяло...

Пък то...

А момичето е красиво... Много красиво... Черна коса, зелени очи, тяло... Разбирам как тренирано... При това умело носи кротката и смирена маска, която е отличителна черта на свободомислещите дами...

Даааа...

И защо трябваше илюзията да рухне? По-добре да си я бях срещал, да се люблювам, да се лъжа...

А то сега...

Реалността пак смачка в калта романтиката...

Обаче, време за терзания нямам. И затова смотолевям всички тия мрачни мисли нейде в ъгъла на съзнанието. След което включвам автоматиката на работата ми...

— Вашето име?

— Ина... Ина Василева...

Автоматично продължавам — адрес, документите може ли, месторабота... И пак смайване:

— Секретар—преводачка в ДДК...

Пак една от тия контролиращи дирекции... В града ни са поне седем или осем, в тях намират работа все приближени на властта. При това млади жени и мъже — кой нечий син, коя нечия любовница... Като почти никого от тях не съкращават след падането на покровителите им от власт. Новите управляващи веднага приемат досегашния антураж на властимащите и хич не се оплакват от... възможностите им... Защото тяхната работа обикновено е извън официалните им прерогативи... Жива връзка, подходяща любовница, нужен кадър...

— О, добре... Говорите езици?

— Само английски, немски и испански — смразява ме с поглед Ина...

Поглеждам я — на вид много смутен...

— Извинете, но ще трябва да ви задам някои въпроси... Господин Динков, Каменов... Бихте ли...

Динков е наясно и спазва етикета — да не се говори и знае много — много коя е курва, с кого какво... Каменов е още аджамия и не помръдва. Здравчев го побутва към вратата и младежът с неохота излиза след управителя. Перлов не се забелязва — макар че е седнал в креслото до прозореца, имам усещането, че там е празно. Здравчев се подпира на вратата...

— Бихте ли ми казали какво стана? — питам почти учтиво. С тон, все едно не говорим за забавление на богаташ с проститутка и внезапното му убийство...

Така се държи и момичето...

— Извинете, че не ви дочаках — казва тя и аз едва не ѝ вярвам. Но нещо ми показва висш професионализъм не само в занаята ѝ, а и в работата, че и в мелодраматичните изпълнения — Беше ужасно...

Тук логично следва очакваната драматична пауза, преход към изпадане в истерия, гарнирано със сълзи и сополи...

Обаче, за моя изненада — истерия няма...

Оооо, това момиче е висока класа! Успя да преодолее мечтаното от жените състояние на шадраванно напоително смесване на думи и

хлипания... И продължи сдържано — готова на всичко, само и само да помогне на родната полиция...

— Кирчо влезе в банята... По негови си дела... После вратата се отвори, той се измъкна, свит, хванал се за стомаха, направи две—три крачки и рухна там... — След което посочи мястото, белязано от локвичка кръв...

Е, тук се изложи... Не трябваше да струпва в едно сложно изречение такава сцена на трагизъм, не биваше да е толкова обстоятелствена като авторка на любовен роман... Ужасена била, избягала, успокоявали я... Обаче, успяла да види всичко — при това в детайли...

— Убиецът видяхте ли?

— Не... А и нямаше как... Сигурно се е измъкнал през шкафа...

Шкафа? Какъв шкаф? Да, имаше хубав, резбован шкаф с огледало — в предверието на банята. Но — през шкафа???

Отворих вратата към банята. Шкафът беше вдясно, срещу закачалките за дрехи, под които имаше кушетка — удобство при събличането...

Бутнах и вратата към банята. Кръвта беше измита, а и тук беше текла малко. Ваната блестеше отсреща, до нея душ, срещу него голямо огледало...

Отворих шкафа...

Боже, това родните богаташи хептен са изкрейзили...

В шкафа има стол — въртящ се, при това. Отляво голямо стъкло. Досещам се, че от другата страна е огледалото в банята. Удобно за избор на десертче — седи си потребителят, оглежда къпещата се стока, избира по вкуса си...

А може да си я хареса още при разопаковането ѝ в предверието...

Но — в шкафа ли чака?

Вглеждам се. Е, както и да се маскира, процепът, очертаващ входа, личи. Дръжка няма. Бутам внимателно — вратата се отваря и зад нея се вижда тесен коридор. В него има още една подобна врата, а на отсрещната стена е нормалната врата — като всички на втория етаж. Предполагам, че отвън са окачили и номер — да не се различава от останалите...

И така — убиецът е знаел за шкафа и огледалото, имал е и ключ. Надали тия врати биваха оставени така, отворени. Влязъл е, изчакал е

и... А отде е знаел, че Крънчев ще се къпе?

Което питам, когато се връщам в стаята. Неопределен като посока, но ясно насочен към Перлов и Ина въпрос...

Перлов ми отговаря:

— Той си беше тертиплия. Не обичаше да общува с коя да е... — Това „общува“ прозвуча толкова фалшиво... Оставаше да каже „да изобщува коя да е“... — И май всички знаехме колко държи на хигиената — при всяко посещение вземаше поне два пъти душ, отделно, че обичаше сауната...

— А днес?

— Ами — не зная, но съм сигурен, че никога не би...

Аха да каже — „преди да изчука Ина“, но придобития външен финес го накара да се сдържи. Погледна проститутката почти виновно... Тя пък даже не мигна. Добре играе ролята си — това е професия, изискваща да отваря краката и да затваря устата. Освен, когато тя зейва по желание на клиента...

Уф... Извинете, но в подобна среда, при подобни обстоятелства всеки истински мъж би станал циник. Освен тия, дето са си цинични простаци и приемат ставащото като нормално...

Това момиче май е модел за съвременна жена — интелигентна, с артистични заложби, сексапилна, умееща да привлича вниманието и едновременно с това да създава образа на Гергана, пиле шарено, успешно разделяща любовта и секса, като от едното печели, а другото пази за себе си...

Така че — налага се да прибера нейде в себе си мъжа, а да оставя навън ченгето. Безполово, роботизирано, имунизирано срещу емоции...

— Разбирам... Сауна?

— Имаме — казва управителят — в сутерена. Всъщност, там е цял комплекс. Сауна, фитнес, малка механа...

Даааа... Е, така е — де едно ченге ще има понятие какво е това „Niht club“...

— Колко души са в персонала ви?

— В зависимост от натовареността — между десет и двадесет и пет... — обяснява ми Динков — Днес са към двадесет. Все пак, почивен ден, хората искат да разпуснат...

— Може ли да ги извикате? На разговор? И, разбира се — не наведнъж...

— Моля, моля — веднага се съгласява той, уловил бързия поглед на Перлов — Само кажете къде да идват...

Оглеждам се. Нощта тук не влиза — навсякъде осветено, дори бляскаво... Където и да е...

— Хайде да направим така. Единият ми колега ще е в голямото фоайе, вторият ще се срещне с дамите в някоя удобна стая до малкия салон... Те нали сега са там? — Управителят кима — Аз ще съм тук и ще съгласувам беседите. Младият колега нека се срещне с персонала — готвачите, общите работници...

Перлов разбира, че няма как да контролира нещата и учтиво пита:

— Аз къде да съм?

— Господин Перлов, що за въпрос? Вие сте свободен да бъдете където щете...из зданието... Имам телефона ви, ако ми потърбвате за помощ — веднага ще звънна... — и се обръщам към Динков — При мен изпратете портиера...

Звънвам на Киров и Здравчев, инструктирам ги. Помолвам Здравчев да даде някои насоки на стажанта и да му изпрати готвачите — един по един...

00:30 — 01:30 ЧАСА

Вече час как продължават разпитите. Казано формално — събеседванията. През стаята са минали вече шест човека. Трима веднага отхвърлям. Старият бай Недялков — строителен магнат в провинциални размери. Коеето не може да се каже за физическите му. Опитен бизнесмен, от старата школа — едновременешната. Бои се от излагация. И от жена си. Затова цяла вечер бил в Големия салон — играл карти и пийвал. По малко — знае си мярката...

После — Караколев. Или, както още му викат в града, Пешко Теленцето. Наследник на неотдавна починалия Иван Караколев. Дошъл. Напил се (май и се дрогирал), заспал в поръчания кабинет... Като гледам какви ги върши, скоро няма да има средства за това „елитно“ заведение...

Накрая — Минка Болярска, наричана Мамата. Яка, здрава, напориста жена. Семейният бизнес е в нейни ръце, мъжът ѝ е

фигурант. Дори не го взела със себе си тая вечер. Имала важен разговор с Моньо Генчев. Много важен — такъв, че се наложило в почивната вечер да дойде и да обсъжда с него сделката. Не казва, разбира се, каква точно. Но не е било любовна среща. Минка е такава жена, че ако прегърне Моньо... Ще трябва да го изчегъртват от нея... Пък и не е от ония, дето кръшкат. Семейна жена, патриархален тип... По-скоро — матриархален. Домът, децата, мъжът, евентуалните внуци — това е кръгзорът на частния ѝ живот...

И, естествено, няколкото фирми, които върти като магаре воден долап. От което парите текат като вода...

И тримата дошли, заели се с делата си — кой играл, кой спал, кой обсъждал, по коридорите не са бродили, с други хора не се срещали. Като изключим сервитьорите. И пиколото...

Него също видях. Младо, двайсетинагодишно момче. Учело икономика в морския град. Задочно. Такива момчета нямат средства за редовно следване. Височко, слабо, бледо. Всяка вечер било на работа — поема гостите от портиера, води ги до поръчания кабинет, предупреждава сервитьорите, че клиентите са пристигнали, търчи по извънредни поръчки...

И така — седем дни в седмицата. За да може по време на сесиите и очните занятия да вземе отпуска...

Цанко Герчев, по документи живее нейде близо до нашия блок. Но — не е момиче, камо ли хубаво, та да го забележа...

— Дойдох в седем часа — разказа ми той — После започнаха да идват гостите. Господин Крънчев дойде към седем и половина. Посрещнах го на входа — тъкмо бях завел господин КаракOLEV в кабинета му. И тръгнах да извикам някоя от госпожиците. Но, когато Пени отишла, той вече спял... Тя ми го каза — срещнах я на връщане от кабинета на господин Крънчев. А него заведох в 23 кабинет... Тоест, третия на втори етаж...

— Разбирам, разбирам...

— Въведох го...

— Опишете действията си подред...

— Отворих вратата, вътре светеше — тъмен кабинет не оставяме, посочих му хладилника, барчето, отворих към банята, после отидох до вратата...

— Крънчев за пръв път ли идва, та се налагаше да му показвате кое къде е?

— Не, не... Той често е тук, а и 23 кабинет е нещо като частен. Само той го ползва. Но господин Динков изисква гостите да се посрещат по определената церемония, все едно идват за първи път. Атмосфера, казва...

— Добре, добре... После?

— После излязох, срещнах Пени, която идваше от 28 кабинет. Каза ми...

— Какво?

— Амиии...

— Говорете, де!

— „Онова Теленце, вика, заспало с цигарата в устата... Добре, че му я взех иначе ще подпали клуба...“

— Така... Натам...

— — Ами... Пени отиде при момичетата — на бара в Големия салон. Аз слязох долу и то точно навреме. Господин Минчев тъкмо влизаше, та го поех от вратата... Натам мога да ви изброя кой кога дойде и...

— Това е хубаво, но ще ми ги напишете така — по реда... А нещо особено да сте видели или чули?

— Не, не... Беше си като всяка нощ — идват гости, някои си тръгнаха, но те не са от редовните...

— Например?

— Господин Шалаваров беше само половин час тук. В бара пи едно и си тръгна. Господин Ангелов — заместник—кметът, мина също за едно, господин Киселков, адвокатът, имаше кратка среща с доктор Зейналов, но за половин час се разбраха...

Брех... То целият град се изредил... Добре, не целият град — нормалните хора по това време са по домовете си, но бизнес елитът... Интересно, кметицата дали идва?

Изпращам пиколото да направи списъка, викам следващия...

С тия двамата се оправих бързо. Единият бил в Големия салон, където правил компания на бай Недялков, вторият в Малкия салон гледал „програмата“. Евфемизъм — там е стриптийз барът...

Но и двамата не са мърдали от местата си — сто процентово алиби...

Звъня на Киров:

— Нещо интересно?

— Има нещичко...

— Добре... Хайде, вземи Здравчев, извикайте и стажанта и елате в 23 кабинет — да пообсъдим кое какво...

И тогава в кабинета нахълта Илия Мирков...

01:30 — 02:00 ЧАСА

Илия Мирков...Трънченина...

Убиец, който е на свобода. И се смята за голяма работа. Макар че е достатъчно тъп, та босовете да го използват за мръсни дела. Обаче, са и достатъчно хитри, за да го спасяват от правосъдието — колкото и да пропада морала на битпазарната демокрация, готови да убиват безцеремонно и цинично все още няма по опашките за работа...

А Илия Мирков е убивал. Три убийства се водят неразкрити — макар целият град да знае кой е извършителят...

Напоследък беше нает за бодигард на Крънчев. И — не го опазил...

А може да е имал противоположната задача...

Застава пред вратата, скръства ръце:

— Началник, искам да знам кога ще откриете убиеца?

Че е наглост — наглост е. Но нали уж бодигард, някой може да си помисли, че човекът е развълнуван, босът му е убит, той се е изложил...

Да, бе... Илия Мирков...

— Гражданино, идете в салона и изчакайте, когато ви извикат...

Трънченина реално търси скандал. И затова прави крачка напред — едва ли не дишайки в лицето ми:

— Ченгенце, попитах те нещо...

Навеждам се над него. Ей така — изведнъж, като с вълшебна пръчица, Мирков се е озовал на пода и ме гледа недоумяващо:

— Други въпроси?

Опитва се да ме ритне, но кракът му, отнесъл вече як удар, не се подчинява, та ми е лесно да го посрещна с левия крак. А после с десния да застава точно над гърлото му:

— Някакви проблеми?

Мирков разбира — насреща си има опасен противник. А на мен не ми пука. Такива като него са силни заради страха на другите. Изръмжи му на псето и ще се спре, та дори ще завърти опашка. То очаква страх и преклонение пред нахалството, пък среща неочакван отпор...

Затова Мирков полека клати глава, опитвайки се да завърти тяло по-далеч от следващия го крак. Аз също се завъртам и следя как кракът ми бавно се смъква надолу, после излита нагоре и застива...

— Мирков, стани!

Киров и Здравчев гледат равнодушно сцената, застанали на вратата. Стажантът е зяпнал смаян...

Убиецът бавно се надига — разгъва дългото си тяло и застива изпънат. Стъпил съм здраво на двата крака, лявата ми ръка е леко закрыта от тялото и той не знае какво да очаква...

— Значи — имаш въпроси? Но не си ти този, който пита. Аз питам!... — и изревавам — Седни!

Трънченина рухва върху стола до масата. Киров е зад него, Здравчев подсигурява вратата, стажантът още зяпа и не може да усети какво да прави:

— Кога пристигнахте тук? В колко часа Крънчев те освободи? Къде беше? Свидетели? — изстрелвам един след друг въпросите...

Мирков още не може да се осъзнае:

— Към седем и половина дойдохме. Аз отидох с шефа до кабинета... Тоя кабинет. После го оставих и седнах в малкия салон. Докато съм на работа, нямам право да пия, но затова пък мога да гледам програмата. И към осем и нещо господин Перлов ме извика...

— Лично?

— Не, прати Саката... Бодигарда му...

— Нещо странно да си забелязал?

— Не, какво странно? Ние сме тук през вечер, понякога и всяка вечер. Зная програмата — към полунощ се прибираме...

— Тоест, искаш да кажеш, че си запознат с навиците на Крънчев и би могъл да го издебнеш?

Мирков чак скача, но желязната ръка на Киров вече е натиснала рамото му...

— Ама... Ченгенце, не се опитвай да ми го припишеш... Няма да стане! Аз имам алиби — бях в салона...

Иронично го гледам:

— Алиби, а... Искаш да кажеш, че си се подсигурил... Кой те е видял в салона?

— Не бяха един и двама, доста хора бяха... Шалаваров, Киселков, доктор Ганчев, Митко Колев... Саката беше по едно време...

— И ти не си излизал?

Физиономията му се изкривява. Усеща, че има пропуски в алибито. Дребни пукнатини, но рязко контрастиращи с уж блестящото подсигуряване...

— Ама ти... Как може човек да е два часа нейде и да не му се припикае? Ходих до тоалетната, разбира се...

— Малкият салон е на горния етаж. Точно над нас. Колко време е нужно, за да слезеш до тук?

Мирков се опитва пак да стане, Киров лекичко го подпира нейде в бъбреците и оня се отпуска...

— Не ми ший дело! В тоалетната бях...

В този момент се сеца — кой знае за какво. И млъква. Не отговаря на нито един мой въпрос. Което ми подсказва нещо...

Излизам навън, повиквайки с пръст стажанта...

— Я скокни до тоалетната горе и попитай стрина Петрана за Мирков...

Което му отнема не повече от три минути. Стрина Петрана е убедена — тоя не е бил в тоалетната. Та за тая вечер само четирима са влизали. И банкнотите от бакшиша са там, мога да видя...

— Мирков, — казвам му ведро — че то ние сме готови да отговорим на въпроса ти. Викаш — кой е убил Крънчев? Ами който е имал възможност. Който е излязъл от бара, изтичал е долу, убил е шефа си...

Трънченина мълчи. Усеща, че е попаднал в капан... При това сам напъхал се в него — от прекалена самоувереност и мутренска наглост...

— Киров, сложи му белезниците и го задръж в другата стая...
Оная — 25—а...

А после се обръщам към стажанта:

— Каменов, я извикай бармана от Малкия салон...

02:00 — 02:30 ЧАСА

Връща се Киров. Здравчев е тук и започваме съвещанието...

— Ти наистина ли смяташ, че тоя... — започва Здравчев...

— Не, разбира се... Макар че всичко може... Но засега не залагам на това. Просто исках да го прибера някъде... Но, ако излезе, че е претрепал шефа си... Знаеш ли — няма да съжалявам. С един куршум — два звяра...

Здравчев мълчаливо кима. Той е усетил играта ми. Обаче, нямаме време за нея.

— Кажете сега — какво открихте...

Докладват ми. Здравчев е разговарял с дамите. Може и кавички да сложа, все тая...

Нищо особено. Работна вечер — посрещали гостите, разговаряли на общи теми, почти никой не излизал от Големия салон, а в Малкия хората само се появявали... Без Шалаваров и Ангелов, които пийнали по едно, разменили някоя дума със свои приятели... Както и Моньо Генчев, който поговорил с Мамата и си тръгнал...

А, Пенито излязла — чакал я уж Караколев, но се върнала бързичко. Оня вече спял...

И пиколото влизал и излизал... Ту някого довеждал, ту извиквал друг — чакали го на карти в Големия салон. Ама той, пиколото, така си се носел всяка вечер — навсякъде и никъде...

Киров е разговарял с всички от Големия салон. И — пак така. Никакъв резултат. Или поне — никакви подозрения...

Нормална вечер — карти, леко пийване, немалко произшествия. Било рано, та и жените не се били задействали, както е обичайно. Просто на господата обикновено не им е до секс, а до разтоварване с класическите алкохол и хазарт...

В този момент на вратата се почука и стажантът надникна.

— Барманът...

Махнах с ръка. Да влиза — таман сме трима, да видим ще можем ли да разберем нещо...

Барманът... си е барман. Чак пък толкова точно отражение на всеобщата представа — не очаквах. Но и не бях изненадан. Дребен, със зализана коса, мазна физиономия, готов веднага да сервира всичко, което клиентът пожелае... И плати...

Такива са много опасни свидетели. Говорят това, което смятат, че ти е необходимо. И много рядко това, което знаят...

— Вие сте?

— Тинянов, Светльо Тинянов...

Боже, на тоя преди години са викали „Светльо“? Даааа... Майката природа си знае работата, но често прекалява с шегите...

— Разкажете как мина тази вечер...

И започва разказа си — обстоен, но пригладен, замазан, старателно приведен към общи фрази и ситуации...

Дошъл в шест часа, подготвил бара. Имало двама ранни посетители — Александър Сакалиев и Илия Мирков... Сакалиев... Аааа, Саката... Бодигардът на Перлов. Босът бил вече в заведението, та тоя го изчакавал. И двамата пили безалкохолни. Говорили си нещо, но барманът не ги слушал. Пък и избягвал да се вслушва в чужди разговори...

Изхъмках... Той млъкна, после се сети и продължи. Сега вече с малко по-реалистични подробности. Пиколото идвал три пъти, две от момичетата минали, разменили по някоя дума с бодигардовете... Кой? Ами той много не се вглежда, плащат му да работи на бара, не да любопитства, но този път им обърнал внимание. Лилето и Камелия. Също били на безалкохолни — още не почнали работа, внимавали много. Защото господин Крънчев е... бил... много строг. Работата си е работа, веселбата — веселба... В различно време и място... Даже не позволявал в заведението да се празнува каквото и да е от персонала. Само и единствено работно място. Иначе се грижел за хората си. Ето — когато Мариана си счупила крака миналия месец или когато Цанко паднал по стълбите, не само им поел разноските по лечението, ами и портокали им изпратил в къщи...

— Кой? Кой паднал?

— Цанко... Пиколото... По-миналия месец беше... Или даже през юни като че ли... Като слизал от втория етаж към входа, се разбързал и се изпързаял по стълбището. Беше яката насинен. Ребро счупено имал, носът беше цъфнал, веждата разбита, от ляво два зъба разклатени — ама господин Крънчев платил и на стоматолога, та ги укрепиха... Да, да — по-миналия месец беше. Тогава малко... — и млъква...

— Какво? Хайде, де... Не забравяй, че и други разпитваме, сверяваме показанията, някой може да бъде обвинен в лъжесвидетелство — блъфирам волно...

— Господин Кринчев малко беше прекалил с пиенето. И също се ударил. Но в банята. Подхлъзнал се и... Ама аз нищо не зная, само каквото съм чул...

И Тинянов свива устни — явно го е яд на себе си, че се изпуснал за неща, които трябва да си останат във фирмата...

— Да, чух за това... Но няма нищо общо с убийството... А Мирков докога беше в бара?

— Амииии... Като го извикаха след убийството. Веднага се затича. И господин Перлов тичаше, и Веско Шамшала отиде да види...

— Веско Шамшала е тук? — изненадан съм. Шамшала е стар наш познайник. Майстор на обирите по фирмите. Но, след два ареста, от които го измъкна адвокатът Карабойчев, беше обявил, че слага край. И дори се беше изселил в морския град...

— Да... — И барманът пак млъква...

— С кого беше?

— Дойде сам — неохотно започва той — Беше на бара, разказа ми, че се уредил на хубава работа, добре платена... После дойде господин адвокатът и седнаха на масичката до камината...

— Карабойчев?

— Да... Разговаряха нещо. Сложен разговор беше, Веско ръкомахаше, а господин Карабойчев даже му спираше ръката. Но не вдигаха шум, тихо говореха...

Веско — възможен убиец? Хайде, де... Не бих му дал портфейла си, но бих спал под погледа му...

— Нещо да си чул по-така... По-особено... Странно...

— Не — бърза барманът — Нали знаете — при нас винаги е по-особено. Хората поръчват, сервитьорките носят, някои седят на бара, идват момичетата, излизат по кабинетите...

— Ако се сетиш за нещо важно... Търси ме... Или някой от колегите...

02:30 — 03:00 ЧАСА

— Е? — питам колегите...

— Този път няма да успеем за една нощ — казва Киров. И хич не е в настроение...

— Защо? Всички са тук. И единият е убиец...

Здравчев се подсмивва.

— И аз чета криминалета. Та — може да е някой, може да са двама, може и дванадесет...

— Хайдеее, вече тръгваме по дирите на баба Агата — подсмивам се и аз — А сега — сериозно. Направи ми впечатление историята с падането в банята и по стълбището. Някак си не мога да приема, че пъргав и трезвен младеж ще се изтърси така. Хайде — Кринчев е бил пийнал, подхлъзнал се, улучил ваната, да речем... Но тоя Цанко... И обърнете внимание — зъбите отляво, лявата вежда... Удари е имало, удари...

— Май се увличаш — казва Киров — Да се е бил с Кринчев? Че те не са дори в близки категории. Освен това — Кринчето е чорбаджията. Той коли, той беси. Ако Цанко нещо се е опънал — да не говорим да го е ударил, Кринчето щеше да го изхвърли като мръсно коте. Та и тоя гад Мирков щеше да прати да го пребие... Не, увличаш се...

Кима с глава. Вярно — увличам се. Има две падания, но — отдавна и несвързани едно с друго. Логика няма... Или ние не знаем каква може да е връзката...

— А Шамшала?

— Бих го пренебрегнал — казва Здравчев — Не е убиец. Да, всеки може да убие, но... Трябва особен момент, трябва или афект, или много скрито натрупан гняв... Пък Шамшала не е човек на емоциите...

— Плюс това, бил е с Карабойчев — добавя Киров — Нали разговарях с някои хора — заедно са излезли дори до тоалетната. А в коридора е имало непрекъснато движение. Няма как да е изтичал до долния етаж и да е наръгал Кринчето...

Замислям се. Не е ли време да звънна на експертите и доктора?

Много възможности, а никакви твърди указания за посоката...

И докторът се появява като по поръчка. Просто почуква и влиза...

— Докторе? Таман щях да ти звънна... — казвам аз зарадван...

— Нали затуй идвам — да си спестя мърморенето от жената. Щото ти щеше да се обадиш, когато съм се прибрал. Тя щеше да се събуди и... Не питай, младеж, не питай... — хили се той и се оглежда...

— Търсиш ли нещо?

— Абе, това заведение ли е или какво... Дайте нещо за пиене, че устата ми пресъхна...

— Уиски? — питам учтиво—иронично...

— Да, бе... Та после цялото управление да ме разнася как пия при изпълнение на служебните задължения... Абе, викни там едно безалкохолно, претенции нямам. Даже кажи да е бутилка — ще ви черпя...

Киров отива до масата и вдига ръка. На около метър над нея има звънец. Обикновен звънец, какъвто слагаме по вратите си. Само че тоя е за поръчки...

И аз съм един... Да не видя яркочервения бутон...

— Отпечатъци взеха ли? — питам загрижено, макар и късно. Киров вече е звъннал...

Той ми кима. Поне това са свършили... Ама и аз къде съм гледал...

На вратата се появява Каменов:

— Тук барманът... Казва, че сте го извикали...

— Давай го! Да влиза...

Барманът е друг. Сетих се — видях го в Големия салон. Погледнах Здравчев — той се сеца и спокойно вдига ръка. Ясно — разпитал го е...

— Младеж, донеси бутилка... Не, две бутилки безалкохолно. Студено... Някой тук да се бои от есенна простуда? — пита докторът, докато барманът излиза...

Даже не се смеем. Споглеждаме се...

— Казвай, Здравчев...

— Нали ви казах — говорих и с тоя барман, и с пиколото...

— И ти ли?

— Ами неговата работа е такава — броди из целия клуб... Сервитьорки има три долу, разговарях и с тях. Като че са си плюли в устата — нищо особено, та нищо особено... Знаете — тук има постоянен кръг от клиенти. И обслужващият персонал е компактен — нови трудно се назначават, а старите не напускат току-така... Хубаво заплащане, работата...

— Обслужване на курви и бандити? — подмятам...

— Вече са свободомислещи дами и честни частници. При това някои от тях са известни политици и общественици — не по-малко

ироничен е Здравчев...

— Така, така... И, казваш — нищо особено...

— Поне тъй излиза от думите им... Имам някои мислички, но... Но нямам аргументи. Не казвам факти, аргументи за усещанията си нямам...

Киров се надига от креслото — схванал се е от седенето...

— А аз и усещания нямам... Като че някой невидим се е промъкнал и...

В този момент Каменов почуква, пуска вътре барманът и застава зад гърба му. Барманът бута количка, върху която има няколко чаши, три бутилки безалкохолно — различни типове, дори поднос със сухи меса, суджуци, салами...

— Това какво е? — питам учудено...

— Господин Перлов каза, че сигурно сте огладнели. Да не се безпокоите, защото...

Натам го зная. Но докторът ме изпреварва:

— Ти кажи на шефа си, че сега аз имам думата. Колко?

Барманът се колебае...

— Колко е сметката, бе момче?

Оня промърморва, докторът бърка в джоба си, вади пачка левове, стегнати с щипка, отброява, после мята отгоре отделно една петарка...

— Хайде, лека работа...

Количката се изшмулва през вратата, Каменов се опитва да излезе, но го спирам с жест...

— Я сядай тук... — и бъркам в джоба — Та на мен колко ми се падат?

Докторът се опитва да протестира, но си го знаем — не обича да го черпят, обича сам да черпи, раздава го испански благородник с широка душа и пръсти...

Докато се освежаваме, разговорът не спира. По-скоро докторът разказва, ние внимателно слушаме...

— Оръжието не намерихте. Ама аз си го представям вече. Дълго, тънко, остро, много остро... Бих казал ханджар, но той е крив, а това е право острие. Имам една идея, но малко така ми се вижда...

— Кажи, де...

— Абе, мисля, че е стар кортик...

— Кортик? Ония, офицерските?

Докторът си прави класически наш сандвич — парче хляб между две парчета месо...

— Именно. Офицерски кортик...

— Чакай, чакай... Те са тъпи, изкуствено затъпени. За сигурност...

— Да, но това е заточен кортик. Здрава стомана, остър, забит от доста силна ръка. Право в бъбреците и с разрез към черния дроб. Оня затова се е опитал да избяга и... Толкова!

— Казваш — силна ръка... — замисляме се. И Трънченина, и Саката, и Шамшала са яки, трениращи всеки ден във фитнесите. Пък, ако неизвестен изпраща убиец — няма да изпрати някой клечо, като пиколото...

— Момчета, свършихме ли? — казвам аз и соча остатъците върху масата — Киров, иди заръчай по два сандвича на всеки от групата. Те ти пари...

Останалите изръмжават, а Здравчев вече му мушка банкноти. Тая вечер сме някак си щедри... Но ще говорим после, когато пресметнем колко остава до заплата и се зачудим отде пак да търсим заеми...

Даже стажантът Каменов рови за пари... Бе, какви пари в един стажант...

— Каменов, не се занимавай с неприсъщи неща... Иди извикай пиколото — да разчисти тук, а после виж къде е тази...Ина...

Само си мисля, че хитро съм изиграл забравянето. Докторът дори изхъмква...

След което продължаваме обсъждането на резултатите от аутопсията...

03:00 — 03:30 ЧАСА

Каменов се връща с пиколото. Посочвам му да разчисти малко — все пак, ще посрещаме още свидетели. Младежът тръгва към масата, а аз казвам на стажанта:

— Я му помогни... И махни това сако, ще се изцапаш. И ти хвърли ризата — обръщам се към Цанко — я виж как сме оплескали с кетчупа...

След което им обръщам гръб и продължавам разговора с доктора. Само че в огледалото виждам как двамата остават по фланелки и се захващат с привеждане на стаята в опрятен вид...

Пиколото е висок, на вид слаб...

Обаче, под фланелката се очертават здрави мускули, а и гърбът е с добре формирана маса. Не бих имал нищо против и аз малко така... Но — пуста заетост... И мързел...

Отпращаме ги с все събраните боклуци — пиколото ги изхвърля в отвора за смет, добре закрит от метален капак в дъното на коридора. А Каменов тръгва към Малкия салон...

След малко се връща. Заедно с Ина...

Киров тръгва „да поогледа“, както казва, Здравчев все още търси нещо и отива в Големия салон. Докторът се е разположил в големия фотьойл и изглежда като похъркващ...

— Здравейте, Ина — казвам и продължавам след учтивия ѝ отговор — Вие откога... Работите тук...

Забавянето не остава незабелязано. Тя ме поглежда спокойно, после иронично ми обяснява:

— Виждате ли, най-напред ми трябваха пари... И, да си призная — интересно беше... После стана още по-интересно...

Внезапно сменя темата:

— Вие, освен наказателния кодекс, книги четете ли?

Не ми се нрави опита на някой — та ако ще толкова красива и интелигентна девойка да е, да си прави гаргара за моя сметка. Затова съм сух:

— Понякога прочитам какво пише на автобусното билетче, а веднъж дори прочетох цяла рекламна листовка...

Ина се смее безгрижно — разбира раздражението ми, схваща, че не е на верен път:

— Добре, добре... Както казват французите — туше... Аз просто исках да съм по-ясна... Веднъж четох книга от Марти Ларни...

— Финландец, „Четвъртия прешлен“, „Прекрасната свинарка“... — прекъсвам я уж небрежно, но виждам, че присвива очи. Отново удар в моя полза...

— Охо! Съвременните полицаи четат... Просто исках да ви обясня чрез героинята на „Свинарката“. Мъжете са свине...

— Всички?

— Е, има някои, които не се смятат за такива, но обикновено са прасенца. Розови, игриви и смешни... А аз, както оная жена, съм

свинарката... Ако знаете какви са ми лазили в краката, как са се молили...

Става ми неудобно...

— Амиии...

— Ето — вие сте прасенце... Изчервихте се дори. А вашият другар се смее...

Чак сега виждам, че докторът хич не спи, ами слуша внимателно и дори се подсмива...

— И какво общо има свинарката на Марти Ларни с тукашните... клиенти... — намеквам ѝ, че каквото и да четете, както и да говори, остава си скъпоплатена проститутка... И толкова...

— Разбирате ли, вие, мъжете, си въобразявате, че сте господари. Навред и винаги... И най-вече в секса... А още в гимназията, когато си разказвахме мръсни вицове, научих за разликата между ухото и пръстчето...

Неволно се подсмивам. Докторът изглежда не знае вица и пита нетърпеливо:

— И каква е?

Ина го поглежда право в очите и, без фалшив срам, изтърсва:

— Докторе, когато си чешете ухото, нему или на пръста ви е по-кеф?

За известно време настъпва тишина, после докторът гръмко се размива, а аз с известно неудобство разтягам устни... Тоя виц някак си обелва част от емайла по лъскавата Ина и ме накарва да прекъсна излиянията ѝ:

— Добре, разбрахме — авантюристка, победителка, забавляваща се... Какво ще ни кажете за Цанко?

Ина ме поглежда много внимателно и мълчи известно време. После заговорва тихо:

— Брат ми е добро момче...

И двамата с доктора сме трепнали:

— Брат ви?

— Не знаехте ли? Че то не е тайна? Една майка имаме, двама бащи... Татко загина, когато бях на три години. Едва си го спомням. Глупава история — катастрофа... После мама се омъжи за чичо Ангел и се роди Цанко. Мъча се да се грижа за него — и в училище, и сега.

Накарах Вальо да го назначи тук — като пиколо. Хем да има добра заплата, хем да не е точно в блатото...

Сега си изяснявам някои неща, но бързам да попитам:

— Каква е тая история от юни месец?

— В края на май беше — поправя ме Ина — Пратили Цанко да донесе шампанско в кабинета. А той тъкмо се беше прибрал от морския град. Задочник е. И го бяха скъсали на изпит. Влезе, видя как Вальо ме целува и го удари...

— Той?

— И аз не повярвах, но... Да... Тогава нахлу Трънченина и го преби от бой. Дърпах Вальо, молих му се... Изтрезня, спря песа си... После си поговорихме. И измислихме историята с падането. Не го уволни, но поиска да не му се мярка пред очите. Та затова съм сигурна в алибито на Цанко — тук сервираше Тинянов, оня, мазния барман...

Небрежно подмятам:

— А Цанко не е онова малко момченце, за което говорите...

— Разбирам — каза Ина — Да, не му личи, но е силен. Още докато беше в гипс, се зае с фитнеса. И за три месеца натрупа мускули. Искаше да срещне Мирков някъде и да го пребие... Честно, лице в лице...

Пак казвам:

— Разбирам...

После кимавам към банята:

— А кой разполагаше с 24 кабинет?

— Различни хора. Тук само Кринчев и Перлов имат свои кабинети, останалите са под наем... Така — за час, за два... Хич не е евтино, но се опитват да живеят волно... За малко...

Хм... И Перлов, а... Че какво се чудя? Просто е по-умна и предвидлива мутра от останалите. Което го прави по-излъскан и по-предвидлив...

Май е време да поговоря с него...

В този момент вратата отхвърква и на прага застава Здравчев:

— Киров... Убиха го...

03:30 — 04:00 ЧАСА

Като че седях върху нажежен тиган. Скачам и замирам в мимолетно напрежение... Как? Кога? Кой? Защо?

После слизам на земята. Здравчев стои на прага, докторът е застинал полуизправен, Ина гледа неразбиращо...

Зад Здравчев виждам стажанта...

— Къде... — и не мога да продължа. Как да кажа „убит“ — та преди малко разговаряхме с Киров, пиехме безалкохолното, обсъждахме възможните извършители...

А сега ще обсъждаме кой го е убил...

Здравчев се отдръпва. Сочи по коридора:

— Двадесет и четвърти кабинет...

Цялата група вкупом излита и се втурваме по коридора. Пред съседния кабинет стои полицай с пистолет в ръка, от другата страна е Перлов... Пак ли...

— Не надничайте — казва полицаят...

Точно обратното. Надничам...

В стаята е Трънченина. С пистолет в ръка. И нож се валя на килима. Вглеждам се — кортик. До дръжката в кръв...

Киров е също там...

Изпънат по гръб. На ризата му — голямо, разливащо се петно. И килимът наоколо потъмнява...

— Ти си виновен! — крещи убиецът...

Не е време за дискусии, но трябва да го омая, да го откъсна от ставащото, да дам възможност на колегите, които се опитват да минат отвън, през прозореца...

— Защо аз? — казвам почти спокойно — Уби Кринчев, сега и полицай... А имаш и още три убийства на сметката...

— Не съм убивал Кринчев — крещи Трънченина — А това тук е самоотбрана...

Оглеждам се. Двама полицаи сдържат в дъното на коридора неголяма групичка. Здравчев се е приготвил за скок в стаята, но го спирам с жест. Стажантът търси начин да намести дулото на пистолета си върху пантите, та и нему заповядвам с юмрук да спре глупостите...

— Мирков, свали оръжието... Знаеш — няма къде да се измъкнеш... Предай се — ще те поеме следователят, ще си под грижите на прокуратурата...

Мирков се изхилва злобно:

— Да, бе... Аз съм отписан вече. За полицаия... Знаем какво ще стане...

И внезапно се обръща към Перлов:

— Господин Перлов, погрижете се за майка ми... Сама остава, намерете ѝ някаква работа...

Перлов казва с леко разтреперан глас:

— А може би ще се предадеш...

Трънченина е непоколебим:

— Не съм малко дете, зная какво следва...

После се навежда и вдига кортика:

— Признавам, че убих господин Кринчев. А това намерих в коридорчето, зад шкафа с огледалото...

— И как се откопча от белезниците? — питам, не очаквайки отговор...

То и няма. Мирков е почти безумен — гледа хищно, но се усеща как рухва психически. Тоя човек ще направи някоя още по-луда...

— Господин Перлов...

Перлов го спира:

— Да, да — разбрах... Ще се погрижа за майка ти, няма да я оставя...

Тогава Мирков хвърля последен поглед към мен:

— Ченгенце, твоята стана... Не вярвах, че ще го кажа, но... А, ако мислиш, че си решил случая... Карай... Живей си...

След което вдига пистолета, опира го под брадичката и натиска спусъка. Притварям очи... Когато поглеждам, розовият облак вече ляга към земята, на стената се е образувало голямо кърваво петно, а тялото с грозно зейнал череп се отпуска към пода...

Натам — баналности...

Извикваме експертите... Когато пристигат, предоставяме им стаята. Вратата е отворена, виждам добре как колегите оглеждат трупа на Киров, снимат, вземат отпечатъци... Сетне и докторът се намесва. Хладен, стегнат... Като че не прави оглед на човек, с когото току-що е разговарял приятелски...

Отивам в 23 кабинет...

04:00 — 04:30 ЧАСА

След мен влизат Здравчев и Каменов...

Мълчим...

Звъня на шефа. Докладвам... Да кажа, че е бесен — значи нищо да не каже... Мълча... Той разбира ситуацията...

— Оформяйте делото, подгответе всичко, след три часа ще дойдат следовател и прокурор. Сега няма отде да ти ги изкопая, имаме циганско меле с няколко ранени...

— Слушам...

— Аргументацията, аргументацията огледай... То пак добре, че господин Перлов е бил там, а и свидетели имате...

Неизказано звучи — поне случаят се разреши...

Дали...

— Шефе, ще имаме още час или два работа...

— Какво още? Имаш убиец, имаш признание, убиецът е мъртъв... Какво още?

Не зная...

Но имам едно усещане...

И съвсем не е странно това усещане...

Отде Трънченина е взел пистолета? Беше обискиран, значи след това някой му го е дал...

Как се е освободил от белезниците? Ключето отде е? Кой го е внесъл в стаята?

Защо е убил Киров? Да, Трънченина има зад гърба си три убийства, но за тях му се беше разминало и те отидоха в небитието. А за смъртта на Киров щеше да отговаря...

Споглеждаме се със Здравчев. Казвам:

— Хайде да поседнем... — което при нас означава „да помислим заедно“. Дето другаде му викат брейнсторм — Каменов, сядай и ти...

Здравчев тежко се отпуска на стола:

— Имам една мисъл за истинския убиец на Кринчев...

Прекъсвам го:

— И аз... Но да оставим за после. Сега — за Трънченина...

И започваме дълъг, сложен, понякога много оплетен разговор. Слагаме на масата версии, спорим... Известно време Каменов гледа и слуша, после взе да се намесва. И хич не е доволен, когато връщаме пак, и пак, и пак темата за убийството на Киров, а подминаваме твърдението на Мирков, че той е убил Кринчев...

Налага се да му кажа почти в прав текст:

— Виж сега — Кринчев не ни е първа грижа. Има самопризнание, има свидетели... Ще изготвим документите, както си му е редът. Няма лъжа, няма измама...

— Обаче... — започва Каменов...

— Дай да видим кой е помагал на Трънченина да се освободи и убие Киров — казва Здравчев. При това някак си полуумолително — неписъщо за него...

Каменов усети нещо и стихва. Май разбира...

А то е простичко. Ние знаем кой е убил Кринчев — но имаме много, много солидна аргументация, за да не го арестуваме...

Най-силният аргумент — защо човек с възможно бъдеще да страда заради един мръсник...

Казвате, че не е по закона?

А нима Кринчев, Перлов, Мирков и останалите са по закона?

04:30 — 05:00 ЧАСА

В Големия бар е пълно с хора. Поне петдесетина са. Клиенти, обслужващ персонал — мъже и жени, полицаи и експерти...

Тъкмо съм огледал протоколите на експертите. И нещата са наясно — колкото и странно да изглеждат...

— Моля за тишина — казвам и гласът ми отеква във внезапно замлъкналата зала...

Оглеждам се. На първия ред са седнали Перлов, Караколев — с червени очи, Ангелов, Саката...

— Е, убиецът на господин Кринчев си призна — казвам — Бихме могли да си тръгнем, но остава един въпрос: как Мирков се е освободил от белезниците?

Взирам се в лицата на първия ред:

— Само един може да го е освободил. Само един е бил в коридора преди убийството, само един е имал възможност и причина за това...

— Господин Сакалиев — Здравчев застава до Саката — арестуван сте за подпомагане на престъпника Мирков...

Саката почти не реагира, само протяга ръце. Белезниците щракват...

Тогава арестуваният признава:

— Добре, де — аз го пуснах. Исках да се махне, да се скрие някъде, да не се забърква клубът в това...

— И защо тази ви загриженост? — питам иронично, но Сакалиев мята бърз поглед към Перлов и замълчава...

Ясно е — но ще си остане с теоретичната яснота. Перлов го е изпратил, обещал му е нещо и сега Саката следва плана. Самопризнание, поемане на вината, нейде година затвор, а за добро поведение...

И, като прибавим обещаното от шефа му...

Няма смисъл да се напъва в тая посока. Ако не тоя — друг щеше да е. Шамшала, да речем...

— Господин Кринчев е убит от Мирков. Причината не е изяснена. Дали му е имал зъб, дали е действал по поръчка, дали друго — няма да узнаем. Но убиецът получи заслуженото — сам се осъди и изпълни присъдата... Моля за извинение за причинените неудобства, вече сте свободни... Ще са нужни ли повече тук, господин Перлов?

Перлов става и оглежда служителите си:

— Не, за тая вечер — толкова... Беше напрегнато, сблъскахме се с престъпление, обаче ще извлечем урок... Всички са свободни — до довечера... Нали може? — обръща се към мен...

— Нямаме претенции — отговарям учтиво — Само да не се убиват вече...

Лек смях и пак тишина...

— А — сецам се — то си е ваша работа, но не искам да оставяме кабинета малко неподреден. Та, ако не ви пречи — нека пиколото разчисти...

— Да, да — разсеяно махва с ръка Перлов — Цанко, иди оправи 23 кабинет...

И групата започва да се източва от бара...

Полицаите и експертите прибират нещата си, а ние тръгваме към кабинета. Да огледаме, да видим какво още трябва да разчистим...

Мълчим...

Каменов е навел глава и свил рамене. Предоставил е всичко на възрастните. И очаква да види какво ще стане...

Не е лошо момчето. Съвсем явно е, че разбира какво става. И е наясно, че постъпваме правилно — макар да не е сигурен какво точно ще правим...

Здравчев стъпва тежко. И мисли за Киров — личи си по мрачната физиономия. Зная какво би искал да направи, но и той знае, че не бива...

Такъв е животът — не винаги престъплението е наказано. Но и не винаги може да се нарече престъпление. Или поне е трудно да го определиш с убеденост...

Вратата на кабинета е отворена. Върху количката са струпани чаршафи, прибори...

Момчето тъкмо носи кошчето от банята...

И застива при вида ни...

— Каменов — казвам, без да се обръщам — Затвори вратата и стой до нея...

— Нещо сте забравили? — опитва се да върне топката в полето ни Цанко — Какво...

Отлита към леглото, събаряйки стола и крехката масичка. Лежи, полуподпрян на таблата, посяга да обърше разбитата си уста. Кошчето се валя нейде под масичката...

Мълчим...

Момчето се надига...

— Е, какво... Арестувайте ме... Аз убих Кринчев, признавам...

Тримата го гледаме навъсени. Никакво удовлетворение от признанието — отдавна го знаем.

— Заради един пердах? — казва Здравчев...

— Не беше един. Биеше ме редовно — пийне и ме бие. Правеше му удоволствие. Той беше страхливец. Винаги е удрял противниците си в гърба. И винаги е търсел слабостта им. А аз му бях удобен... Затова ми даваше висока заплата — да ме бие. Но после дойде така... И го убих...

Гледаме го и чакаме...

— Кака не беше такава... Учеше, завърши в София, имаше възможности... Но тоя я примами... И тя стана... — задавя се, трудно преглъща...

— Тогава тоя разбра, че ми е сестра. Започна да ме бие по-рядко, понякога дори усещах, че сам се спира... Но в края на месец май накара Трънченина да ме пребие. Беше много пиян... И кака разбра какво става. Искаше да се махне от тук, но тоя я заплаши. Заканил се на мама и татко... Кака остана...

— А защо сега го уби?

Мълчи, после разбира, че е все тая:

— Онзи ден чух как да разговаря с мама. Каза й, че е бременна, че ще трябва сами да гледат детето, че не иска да има нищо общо с бащата... А аз знаех кой е бащата... И изпълних желанието на каква... Няма да има нищо общо...

Здравчев е професионално любопитен:

— Как го уби?

Цанко някак си живва:

— Не е трудно. Влязох през общата врата, после се скрих в шкафа. Тоя излезе от банята, забих ножа отзад, а той веднага падна и се сви... Излязох пак през шкафа. Кортикът скрих в коридорчето, зад тапета, който е леко отлепен при тръбата...

Изругах се. Мярнах това място, но не се сетих да погледна. А Трънченина е обърнал внимание и е намерил оръжието, с което уби Киров...

Младежът протяга ръце — за белезниците...

Споглеждаме се. Здравчев казва:

— Веднага, ама веднага, отивай на автогарата. След половин час е първият автобус за столицата. Няма да се прибираш у вас, няма да вземаш нищо...

Каменов добавя:

— Не разбираш ли, че хората на Кринчев ще те търсят. И те знаят, че някой друг е убил шефа им...

— Ама мама... И тате, каква... — Цанко гледа объркан...

— Има време — все ще се видите. Ако си жив... Роднини имаш ли там? — питам аз...

— Да, леля и...

— Ще предам на сестра ти къде да те търси. Но ще я чакаш само един ден. Утре да те няма и там. Къде ще ходиш — не знам. И не ща да зная... Скрый се в някой голям град, намери си работа, оправяй се...

Здравчев повтаря:

— И не забравяй! Ще те търсят... Оцелееш ли — добре, не успееш ли... Няма да си нито първи, нито последен... Каменов, изведи го до тайния изход... Така, по риза. Какво като вали? Като пристигнеш, ще си намериш дрехи... Оправяй се сам вече...

Двамата се споглеждаме...

Вратата зад Каменов и момчето се е притворила. А ние трябва да задържим на приказки Перлов, да уточним кога ще дойде при следователя, да определим време и за другите свидетели...

Едно час и половина трябва да дадем на оня глупак...

И да кажем на Ина къде да търси брат си...

А после...

После в управлението...

Що книжнина ни чака...

Обаче, някак си не усещаме умора... Правилно постъпихме...

Само дето... Киров... Като приключим — ще трябва да отидем до жена му... И при децата му...

Трябва... Много работи още трябва да се направят...

Наказваме лошите, спасяваме глупавите, тъжим за добрите...

Както всеки ден...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.